



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**De Variis Generibus, Causis, Atque Exitu Persequutionum,
Quas pij hoc in mundo peregrinantes patiuntur**

Lens, Jean de

Lovanii, 1578

De Monotelitis. Cap. 40.

urn:nbn:de:hbz:466:1-30324

DE VARIIS PIORVM

fiam obruit. Et illi quidem ad hunc modum. Scripsit ad eādem Synodum & Epiphanius episcopus Tiriōrū literas, plenas querimoniarū propter Acephalorū insolentissimam insaniam, qui occupata (vt ait) Dei genitricis domo, inter cætera venerabilem etiam crucem lapidarunt: è clero & populo non paucos affixerunt, ipsum episcopum mortiferis insidijs, ad supremum vsq; periculum adduxerunt. Cum autem & Petrus quidam, qui sibi Apamiarum præfecturam, cōtra omnem ecclesiasticam sanctionem arripuerat, eodem impietatis spiritu exagitaretur, quæ designata per eum sint, breui sermone explicari non potest. Namque huic obsidere monasteria, diripere, viros illic Deo charos trucidare, impudicas mulieres in sacras aedes introducere, peierare, blasphemare, Simoniacè ordinare, cędibus altaria ipsa inquinare, sacras vestes dilaceratas particulatim suis dare, catholicorum episcoporum nomina delere: suorum, hoc est, Ioannis & Dioscori & Timothei, sub inscriptione sanctorum substituere, aliaque istiusmodi furoris plenam committere, pro ludo erat. Vox sanè eius illa non ignota fuit: Omnes ecclesias & altaria comburet Deus, & faciet vallem vnam. Hac enim eius verba fuisse testatur instrumentum exhibitum à clero Apameensi in Synodo Constantinop. in qua & illa de eodem Petro verba expressa sunt. Cum stat in sacrificio incruento, non in ipsum, sed in formas astantium sceminarum omnem intellectum confert. Sed & sputis decolorauit venerabilis altaris pannum rubeum, &c. Taceo furores in ipsam Iustiniani pijssimi imperatoris imaginem, quibus declararunt quid passurus ipse fuisset, si illum æquè vt ipsius imaginem in potestate habuissent.

De Monotelitis. CAPVT XL.

EVtichianos in persecūdis catholicis sequuti sunt Monotelitæ, Cū enim callidè quidam in Christo duas naturas cōfiterentur vnitatis, quo eiusmodi cōfessionis specie catholici viderentur: non quòd vtramque alteri, salua vtriusq; proprietate naturæ copulatā agnoscerent, sed quòd post vnitionem vnicam remansisse naturā cogitarēt, cœperunt de volūtate ipsa & operatione verbis duntaxat nouam mouere quæstionem. Vnāne in Christo esset an duæ dicerentur vnitæ, vt si vnica diceretur voluntas & operatio, con-
tinuò

tinuò vnicam esse quoque naturam oportere colligerent :
 Sin duplex voluntas & operatio , tum absurdum quiddam
 vel ridiculū de vna dici persona videretur . Sanè cū ageret
 Heraclius imperator apud Hieropolim , adiit eum Patriar-
 cha Iacobitarum Athanasius , vir acris & nequam ingenij ,
 Sirorum inditas versutias possidens : atque introducto de
 fide sermone , pollicitus est Heraclius , si Chalcedonensem
 Synodum suscepisset , Patriarcham illum Antiochiæ se esse
 facturum . Ille his allectus promissis , suscipere se dixit Syno-
 dum , confiteriq; duas vnitas in Christo naturas . Tum verò
 imperatorē interrogat de operatione ac voluntatibus , quo-
 nam modo has in Christo conueniret asserere , duplas an
 simplas ? hic verò imperator quæstionis ac vocis nouitate
 consternatus , mox Sergium Constantinopolis , & Cirum
 Phaselidis episcopos aduocat , eosque interrogatos in vnam
 operationem ac voluntatem , vna cum Athanasio consen-
 tientes inuenit . Horum & imperator acquiescens iudicio
 (tametsi ad Ioannem Papam de illorum sententia retulisse ,
 Romanæque sedis censuram qua illa damnabatur , accepisse
 legatur) declaratam illam bello Persico virtutem , nō solum
 militarem , verum etiam Christianam haud mediocriter ob-
 scurauit . Testis sanè optimus est Martinus ipse Pontifex ,
 Heraclium imperatorem in erroris huius affectione fauto-
 rem atque adiutorem extitisse . Cū enim ad Amandum
 scriberet , eiusmodi inter cætera verbis est vsus : Credimus
 enim ad vos peruenisse , quomodo in conturbatione rectæ
 fidei & catholicæ ecclesiæ conculcatione , ante hos plus mi-
 nus quindecim annos , à Sergio falso episcopo Constantino-
 politano in auxilio habente , tunc imperantem Heraclium ,
 execranda & abominanda hæresis pullulauit , & Apollina-
 ristarum , & Seuerianorum , & Eutichianistarum atque Ma-
 nichæorum errores renouans : quam successor eius Pyrrus ,
 idemque episcopus , qui ambitionis fastu Constantinopoli-
 tanam sedem inuasit , in deterius auxit . Quamobrem sæpius
 Apostolica sedes , persuasionibus , cōtestationibus atque in-
 crepationibus plurimis admonuit eos , quo ab huiusmodi
 errore recederent , & ad lumen pietatis ex quo lapsi sunt , re-
 mearent . Et non solum hoc facere nullatenus voluerunt , sed
 & nunc successor eius Paulus temerator fidei , episcopus
 Constantinopolitanus , nequius aliud excogitauit in præiu-
 dicium

DE VARIIS PIORVM

dicium catholicæ fidei, ea quæ à prædecessoribus suis hæreticè exposita fuerant, destruens: & imperialem typum sacrilego ausu, totius plenum perfidiæ, à clementissimo principe nostro fieri persuasit, in quo promulgatum est, vt omnes populi Christiani sic credere debuissent. Hæc in ea epistola sanctus Pontifex. Commentum autem Pauli huius Constantinopolitani tale fuit, vt assereret neque vnâ, neque duas volûtates aut operationes in Christo statui oportere. In quo asserêdo propugnandoq; vsq; ad eò insanijt, vt altare sanctæ sedis Apostolicæ, quod erat Constantinopoli in domo Placidæ consecratum, atque in oratorio venerabili constitutum diriperet, subuerteret, prohiberetq;, ne Apocrisarij sedis Apostolicæ adorandam, & immaculatam hostiam illic offerrent, aut communionis sacramenta perciperent. Atq; hi vna cum alijs orthodoxis viris, quoniam iussu eiusdem Apostolicæ authoritatis illum sæpe & grauius corripiebant, partim ab eo mancipati carceribus, partim affecti verberibus, partim in exilia sunt deportati. Ea causa Martino Pontifici fuit Synodum cogendi Romanam, quæ Lateranensis dicta est, centum quinque, siue vt aliàs legitur, centum decem episcoporum: in qua damnati sunt Cirus Alexandrinus, Sergius, Pyrrhus, & Paulus, Constantinopolitani Patriarchæ, tanquam ecclesiæ Christianæ hostes, fideiq; catholicæ corruptores: declaratumque est expressius duas in Christo voluntates atq; operationes, sicuti naturas duas, & agnosci & prædicari oportere. His igitur cognitis Constantinus imperator, Heraclij nepos, hæresi Paulianistarum infectus, & schismaticorum conatum cruentus adiutor, direxit in Italiam Olympium Exarchum qui eam regeret, cogeretque hæresin quam ipse probaret, suscipere, omnesque episcopos eius de religione decretis subscribere. Sed hoc Italiam ingressus Olympius frustra perficere conatus est, obsistente cleri populiq; concordia singulari, tametsi potenti sese exercitu ad eam rem armauisset. Ideoque cum se animaduertisset, ecclesiæ constantia & fidei vnitæ superatum, ad alia conuersus consilia, statuit Martinum Pontificem, si qua fraude possêt, occidere. Mandat Spatario suo, vt cum ei communionem Martinus in ecclesia porrigeret, interea ipse nihil metuentem, interficeret. Verum hic quoque non humana industria, sed diuina planè cura & potentia, nequis-

nequissimum Exarchi studium frustra fuit. Percussus enim cæcitate Spatarius, Pontificem sacram eucharistiam Olympio porrigentem videre non potuit. Itaque his permotus Olympius, sibi putauit conquiescendum esse, cum se diuinitus sentiret à tanto facinore prohiberi. At non conquiescit impijssimus Constans, mortuo namque haud multo post Olympio, misit Theodorum Exarchum cum mandatis aduersus Pium Pontificem, quem Deo iam permittente de ecclesia Saluatoris ereptum, perduxit Constantinopolim. Illic eum Constans variè tentatum & cruciatum, cum inflexibilem comperisset viri constantiam, perpetuo & ærumnoso destinauit exilio, in quo vitæ finem habuit, miraculis diuinitus illustratum. Maximum ille quoque & alios catholicos non paucos, verberibus & exilijs & proscriptionibus, propterea quod hæresi suæ non acquiescerent, condemnauit. In quibus duos etiam Anastasios, qui discipuli fuerant Maximi confessoris & martyris, tormentis exilijsque puniuit. Denique cum & fratrem Theodosium interfecisset, ob hæc omnia cœpit exosus esse Bizantijs, vsqueadeò vt metu anxius, Romam transferre meditaretur imperium. Sed sex in Sicilia transactis annis, illicin balneo à seruo quodam, situle vnde lauabatur, iactu peremptus est. Post autem aliquanto tēpore, cum & pius Constantinus successisset in imperium, & Agatho in sede esset Apostolica collocatus, Constantinopolitana sexta Synodus, ad Monotelitarum euersionem coacta est. Siquidem ab Heraclij temporibus per impios sacerdotes distractæ vbiq; & vulneratæ iacebant ecclesiæ. Quarum ad faciendam cōcordiam turbasque schismatum componēdas, totum se dedit pijsissimus imperator. Nec verò ardens eius studium sine fructu fuit. Quippe detectis Monotelitarum sacrilegis fraudibus, Synodorū falsationibus, imperitiāq; demonstrata, vel ad communionem sedis Apostolicæ rediēre, vel confusi, silere coacti sunt. Quo pertinere creditum est, quod tum non sine admiratione omnium contigisse memoratur, vt telæ aranearum nigerrimæ copiosissimæque medium in populum passim deciderent. Quia nimirum sordes hæreseos expulsæ essent atque deiectæ, & ecclesiæ Dei in vnitatem fidei catholicæ reuocatæ. Nisi fortasse magis existimandum sit tetriora grauioraque significata esse, quæ profectò sequuta sunt. Nam sextæ quidem
Synodi

DE VARIIS PIORVM

*Ioannis Zo-
nare tom. 3.
Annalium.*

*Actione pri-
ma concilij
Niceni se-
cundi.*

Synodi valuit authoritas, dum catholicus præfuit imperator. Sed vt testis est Nicolaus Pontifex ad imperatorem Michaëlem scribens, à sexta Synodo imperatores plerique hæretici, catholici perpauca fuerunt. Itaque Philippico imperante (qui regnandi libidine sextam sese Synodum condemnaturum esse promiserat, cum ei, si hoc faceret, imperium esse repositum quidam monachus hæreticus prædixisset) exurrexere passim, quæ semper multorum in animis fovebantur pristina mala, nec desuerunt illi sacerdotes & religiosi, qui eodem acti spiritu, fidem catholicam etiam scripto persequerentur, quos catholicis abiectis, ad sedes sublimiores euexit. Ruebat enim Græcia regum suorum atque sacerdotum, & sceleribus in regno, & execrandis erroribus, in religione passim Arrij, Nestorij, Eutichetis, & Dioscori voces multi iactabant, dicentes se, nisi satis ex veteri & nouo testamento instructi essent, sanctorum patrum, sacrarumq; sex Synodorum doctrinas, & catholicæ ecclesiæ traditiones sequuturos esse. Denique vt totius ecclesiæ Christianæ se hostes esse declararent, etiam superis indixere bellum, quorum nec ferendas imagines putauerunt. Sequuta enim hæc quoque persecutio est, quæ miserandum in modum, Græcas labefactauit ecclesias.

*Persecutio Iconoclastarum in Græcia, ipsiusque tandem
Græciæ defectio. CAPVT XLI.*

*Zonaras An-
naliū, tom. 3
Est & apud
Nicephorum
de quodam
Xenaia Per-
sa & Fortu-
na seruo,
quod Domi-
nicā & san-
ctorū docue-
rit non reci-
piendā ima-
ginē, eamq;
doctrinā dis-*

NAM quod Iudæus quidam (tametsi duosalij memorent) ex Laodicæa Maritimæ Phœnicis oriundus, maleficus, Arabum principi Gizid seu Isthidus, suggesterat fore, vt per annorum quadraginta spatium principatu frueretur, si ex omnibus suæ ditionis ecclesijs imagines diuorum eiecisset: Leo Isaurus sibi id quoque postea suggestum ab eodem impostore faciendum in imperio credidit. Fascinatus enim pro suorum merito flagitiorum, perfidi Iudæi, eiusdemque malefici nouo & nephando commento, sibi primum aduersus imagines verba faciendi sumpsit officium. Quamobrem à Gregorio secundo Pontifice commonitus est grauibus literis, non oportere Imperatorem de fide verba facere, multoq; magis ab eo alienum esse debere, venerandam vetustatem adeo prophana & sacrilega nouitate subruere. Cæterū quid apud eum proficeret verbis qui